

"Siromasi su vaše štedionice i vaši bankari" don Bosco

Patrik

Nikada nije stajao sam. Nikada nije stajao ni sjedio kao mnogi njegovi vršnjaci.

Željezna ograda kao "opkop" usijala se na suncu.

Nedjelja je.

Naslonio je glavu na ono tvrdo užareno željezo "hodalice" prebačene ruke (one koja je donekle pokretljiva) pokušava otjerati muhe što mu ulaze u oči i usta.

Primijetila sam ga na povrtaku u našu misiju iz daleka, u skrivenm dvorištu gdje je sjedio sasvim sam. U susjednom dvorištu nekoliko je djece bezbrižno trčkaralo za krpenjačom, ali on ništa oko sebe nije primjećivao.

Trebao bi se okrenuti, dohvatiti ih barem pogledom, barem malo, ali za njegovo krhko tijelo to bi značilo veliku bol, a kako da to ikome objasni. Kad bol boli unutra, a on o tome ne može pričati.

Kleknula sam uza nj, promatrajući njegove oči. Nije se uplašio, iako je mogao. Bijelci se ovdje rijetko vide.

Samo su njegove oči, te tamne oči pune sjete, zarobljene u tišini njegove boli, tužno gledale u moje. Jedino što sam tada mogla je načiniti znak blagoslova na njegovu čelu govoreći "Mungu akubariki"... a on, kao da je znao, da nije to tek običan pozdrav prolaznika, da je ovo više od pozdrava. Da blagoslov je to Tvoj koji Si spustio na čelo ovog djeteta po našim rukama.

U kutku oka opazih suzu. Patrikovu suzu.

Patrik nikada nije plakao. Tako kaže njegova majka.

Odalke ova suza?

Izgovorih tiho njegovo ime..

"Patrik, Patrik, anđele maleni, ostavljeni na milost i nemilost ovome svijetu.

Patrik, Patrik, izgovarala sam njegovo ime kao deseticu krunice, milujući njegov mali obraz.

Osmjehnuo se. Onom jednom stranom lica koje nije zgrčeno.

Patrik... Patrik...samo sam govorila. A ona suzica dotekla je do kuta usana praveći trag na licu punom prašine.

Odakle osmjeh na licu ovog djeteta, anđela malenog prikovanog u ove željezne opkope?

Kako da pomognem? Kako da mu pomognemo?

Kažu, do sada ga jos nitko nije ovdje vidio.

Kako te nitko do sada nije vidio? Kako te do danas nitko nije vidio?

Previše je ovdje djece koji žive životom nezamislivim za nas, mnoge.

Majku smo pronasli u dvorištu iza kuće. Namještala je drvenu napravu u kojoj Patrik stoji. Zavezan krpama. Kada ga izvade iz željeznog uzarenog opkopa. Da ga izravnavaju.

Srce da ti prepukne.

Doselili su ovdje prije četiri godine (kaže Patrikova majka) .

Na rubu su siromastva, treba prehraniti mnogobrojnu obitelj.

Pitali su liječnika za Patrika, no potrebno je platiti zdravstveno osiguranje da bi dijete moglo obaviti pretrage nakon kojih bi se moglo doznati može li se operacijom pomoći dječaku da prohoda ili bar sjedi-bez boli.

Dok onom malom deformiranom nožicom pokušava nekim refleksnim pokretom potaknuti onu zdraviju da ga podigne na čas između ona četiri metalna okova, gleda me.

Nešto bi rekao, vidim da bi rekao. Ali ne može.

Pogled vapaja, umornog malenog tijela i naslonjene glavice na tvrdu željeznu šipku..

Al krajičak usana ovlaš mi daruje osmijeh. Osmijeh anđela.

Patrik se nikada ne smije. Tako kaže njegova majka.

Odakle onda ovaj osmijeh?

Nesto moramo uciniti! Za Patrika.

Barem pokušati...

"Sto god ucinite jednom od ove moje najmanje brace, meni ucinite!" Mt 25,45

Zahvaljujuci donacijama već pribavljena invalidska kolica ovih će se dana darovati Patriku.

Već ga vidim kako u njima sjedi kao mali kralj.

Mekano je i ne peče ga ono usijano tvrdo željezo dok sjedi pod krošnjom baobaba.

A kada će, gledajući vršnjake iz svoje ulice kako igraju nogomet htjeti im zapljeskati svojim ručicama, umjesto onog ukočenog lijevog dlana dovoljna će biti ona mala trubica s kolica koju će moći onom jednom šakom stisnuti i tako svima dati do znanja " I ja sam tu!"

A nebo će pjevati!

Od prikupljenih dobrovoljnih priloga, osim navedenog, uplaćeno je i zdravstveno osiguranje, kako bi ovo djeteta mogli pregledati liječnici.